

misliti, si jo v glavo vtisniti, in vedno skrbeti, de, novih se učeč, poprejšnih ne pozabi. To živo poprosimo in prijazno priporočimo vsim, ki želijo s kemijskimi resnicami navdati se; saj bo le k njih lastnimu, gotovemu pridu!

Taki bodo zamogli sčasama očáki kmetijstva biti, po katerih bi se na Slovenskim mnoge prazne vére zatirale, nove koristniši dela vpeljevale, in tedaj resnica, bolj umno kmetijstvo, in veči blažnost med ljudmi širile.

„Če te jedro mika, lupino zgrizi“ — je star pregovor, ki pri kmetijstvu in rokodelstvu tole pomeni: brez natoroznanstva in prave vednosti ne zamore kmetovavec pa tudi rokodellec ne, dostojniga dobička pričakovati. Pojte tedej, ljubi kmetovavci in rokodelci, gospodarji in gospodinje, stari in mladi z menoj — v šolo! Podučil vas bom, kar mi bo nar bolj moč, v nar potrebnih rečeh, in pa v kratkih sestavkih, de se jih boste zamogli od eniga tedna do drugiga dobro v glavo vtisniti.

(Dalje sledi.)

Mazilo za lesene strehe.

Se vzame 1 del peska, 2 dela pepela, 3 dele vgašeniga in z oljem naribaniga apna. Te reči se práv dobro skupej zmešajo. S tem mazilam se z velikim čopam (Anstreichpinsel) lesena streha namaže; prva lega tenjkó, druga bolj debelo. — Ta zmes se lesá takó močno prime, de ga ne ogenj, ne voda razdjati ali pokončati ne more.

Domače zdravilo.

Bolniki, ki morajo več tednov v postelji ležati, se nalezêjo na raznih krajih života dostikrat do kervaviga in si clo kožo preležêjo. To takim revčikam hude bolečine naredí; prebračajo se po noči in po dnévu od ene strani do druge, pa so že povsod preležani; torej nikjer ne najdejo miru. Takim otiskam in ranam se takole pomaga: Bolnik mora karkoli je moč osnažen in čeden ležati; rjuha pod otiski ne sme zgibičena (nabavdana) biti, sicer ga še huje tiši; bolj ko je rjuha tenjka, menj ga tiši. Dokler se na otiski le ruče lise kažejo, pomagajo rutice z merzlo vodo namočene in pridno na otišan del položevane. Ko je otisk že huda rana, se z merzlo vodo ravno takó ravna, tode se ji mora polovica dobriga vina perdjati, ali pa tretji del žganja. Posebno zdravilno moč zoper preležano kožo imajo pa péne neosoljeniga govejiga, telečjiga ali ovčjiga mesa. Kadar se namreč mesó, pa ne osoljeno, kuha, posnemi pene, ki jih mesó pri kuhi dela, in pomaži z njimi rane bolnika štirikrat ali petkrat na dan. Velikokrat je to že čudo hitro pomagalo.

Za domače potrebe.

(Madeže iz oblačil lahko spraviti). Vsakimu se težko zdi, če v lepo oblačilo madeže dobí. Posebno se oblačilo ponečedi, če se z mastjo polije. Tode temu se hitro pomaga. Kader oblačilo kakoršno si bodi z mastjo poliješ, vzemi hitro jajčniga rumenjaka, dobro debelo ž njim madež pomaži; obesi potem oblačilo v senco, de ga veter dobro presuši. Zmencaj potem madež, opèri ga z mlačno vodo, in nič se ne bo poznalo kje je bil. Zoper razne druge madeže pa perice maslo práv zlo hvalijo.

(Lepe zobé ohraniti). Vsak človek ima rad lepe in terdne zobé. Posebno ženske so žalostne, če zobé zgubijo, ali če se jim očernijo. Kdor hoče tedaj zobé lepe in terdne ohraniti, naj jih večkrat z vinskim jesiham dobro zmiije in zbriše. Tudi je dobro oglja v šupo stleči, in s to ogljeno šupo zobé včasí na lahko podergniti; lepi beli bodo ostali.

(Barovnice). Barovnice ali černe jagode so vsim znane, povsod se lahko dobijo. Premalo pa vedó ljudje ceniti barovnice; ko bi vedili v koliki prid se zamorejo obračati, bolj skerbno bi jih naberali in varno jih hranovali. V mescu Velikiserpanu so barovnice zrele, takrat naj si jih vsak nekoliko nabere, naj jih posuši in spravi v posodo dobro zavezano. Če kdo hudo drisko ali grižo dobí, kmalo se je dostikrat znebi, če dve žlici suhih barovnic v maslicu vode skuha, tisto vodo mlačno popije in tudi barovnice pozoblje. — S tem pa ni rečeno, de bi v hudi driski ali griži bolniki pomoč umniga zdravnika ne iskali.

(Kri kader iz nosa teče hitro vstaviti). Nek sloveč francozki zdravnik Negrir po imenu pravi, de človek kader mu kri iz nosa teče, jo práv lahko vstavi. Drugiga ni treba kakor roko naj na ravnost kviško derži, in sicer naj hitro vzdigne desno roko, če iz desne nosnice kri teče, vzdigne naj levo, kader mu is leve nosnice kri teče. To sredstvo bo pa javalne vselej pomagalo; poskusiti se pa vunder zamore. C.

Slovenca tudi Francozje časté.

Smert visokozasluženiga Teržaškiga škofa so zvedili kmalo tudi v Parizu. Vredništvo francozkiga mesečniga časopisa, ki se imenuje „le necrologe universel du XIX siecle“ in ki popisuje samo življenje umerlih imenitnih mož tekočiga stoletja, je 13. Grudna pretečeniga leta prosilo, de bi mu iz Tersta poslali popis Ravnikarjeviga življenja. Vikši vrednik imenovaniga časopisa gosp. Saint-Maurice Cabany sklène ta dopis, kteriga so mi visoko častitljivi Gospod prijazno v roke podali, s temi besedami: „Noben človek ne zasluži bolj ko rajnki Ravnikar priti v te velike bukve, v kterih so vse imenitne osebe sedajniga stoletja zapisane.“ — Komu bi serce od veselja ne poskakovalo, slišati, kakó ptuj narod Slovence častí!

Dr. Bleiweis.

Oznanilo in povaba na nove bukve, kterim je imé:

Drobtince za novo leto

učiteljam in učencam, starišam in otrokam v poučenju ino za kratek čas.

I. leto.

Na svitlo da Anton Slomšek, vikši ogleda šol Lavan-tinske škofije.

V Gradci natisnene, v Celji naprodaj v prihodnji veliki noči.

Preljubi bratje in prijateli!

Slovenci so po navadi dobriga serca; kar imajo, radi dajo, de eden drugimu pomagajo. Tak je práv; zakaj kersanska ljubézen ravno to nar bolj terdo zapoveduje.

Dober Bog je vsakimu dal mero svojih darov: enimu čedno besedo, drugimu lepo pésem, tretjemu kak dober nauk — vsakimu nekoliko, nobenimu ne vsiga; pa je vender za vse razdelil svoje duhovske in telesne darove, naj bi si pomagali, po méri prijetih dobrót. Efez. 4, 7.